

Ștefan Raicu

ISTORIA (UMORISTICĂ) A ROMÂNILOR

Pamflet

CUPRINS

Citit, educat, instruit, cultivat. Emigrat în Australia

(în loc de prefață)

Peisajul local.....	11
Talentele mele (doar unele dintre ele).....	14
Frustrări cotidiene.....	21
Cum am plecat în lume	24
Vocația mea de istoric și scriitor.....	31

Istoria (umoristică) a românilor din cele mai vechi timpuri până

în „Epoca de aur“

Tracii. Geții și dacii.....	39
Popoarele migratoare.....	46
Originea latină a românilor	50
Evul Mediu	56
Întemeierea Moldovei și a Țării Românești	64
Sfârșitul Evului Mediu în Europa	67
De la Ștefan cel Mare la Dimitrie Cantemir.....	72
Epoca Modernă în Europa.....	79
Epoca Modernă în Țările Române	84
„Epoca de Aur“	89

Postfață	93
----------------	----

PEISAJUL LOCAL

Încep cu un rezumat succint, concis, lapidar și sumar. Și rar. Prin „rar“ vreau să spun că nu e des. Adică rareori are cititorii șansa să întâlnească o astfel de capodoperă istorică și literară.

Acest rezumat e despre cine e, ce e, cum e și unde se găsește subsemnatu', adică autorul acestui studiu remarcabil.

„Cine, cum și ce“ se va dezvălui „pronto“ mai jos, iar despre „unde“, aici e pertinent de pomenit scriitoru' ăla care era și prozator și poet și dramaturg și nuvelist și pe care... nu-mi prea amintesc cum îl cheamă.

E ăla care a povestit „Viața la țară“ și l-a descris și pe... Stai că îmi amintii. Pe Dulăul lui Zamfirescu cred că l-a zugrăvit, ca să mă exprim așa, în mod poetic.

Acuș' SIGUR îmi voi aminti și cum îl cheamă pe scriitor. Ceva cu Tănase, parcă îi zice. Poate Tănase Scarlatină sau cam așa ceva.

Așa cum am promis deja, voi relata, deci, pe scurt, ceva, ca un fel de preludiu sau uvertură la partea principală a povestirii. Cum am petrecut eu weekendul trecut, de exemplu. Mai precis ziua de sâmbătă. Aici, în Sydney. „Aici“ e viața la țară.

Res Accentuez, deci, că rezumatul ăsta introductiv l-am elaborat ca o prefață la „Istoria românilor” ca să-și dea seama cititorul de veleitățile mele artistice de scriitor.

Precizez că atunci, adică în acea sâmbătă expusă mai jos, eram singur. Nu chiar în sensul de burlac, ci doar singur acasă. Între timp, s-a întors nevastă-mea de peste hotare. Aici hotarele e toate apă.

Deci, sâmbătă dimineată, da' nu chiar de dimineată, mă sculă găina aia de sex opus, a vecinului de peste gard, care cântă cucurigu.

Adică nu vecinu' cântă cucurigu', ci „gallus gallus domesticus”, că așa se cheamă găina pe nume științific. În paranteză adaug că mă pricep ȘI la botanică.

Deci, în aceeași dimineată, da' nu chiar de dimineată, mă simt ca în „Viața la țară” a lui scriitoru' ăla neuro-clasic... Cum îl cheamă oare, că văd că continuă lacuna asta momentană de memorie... Asta, „adică că continuă”, ar zice nevastă-mea că-i un fel de cacofonie deja dublă, da' noroc că ea nu-i aici.

Oricum... amănuntele astea nu chiar contează că e „detalii de formă”. Fundamentală e „esența” eseului, că asta e o compunere științifică, în care accentul e pe conținut sau pe fund. Scuze, am vrut să zic „pe fond”.

Da, important e că, deși nu memorez exact, totuși îmi amintesc, deci îmi funcționează bibilica. Degeaba se plânge consoarta că nu îmi amintesc când e Sfânta Venera. De ce Venera? Păi... așa a botezat-o bunicii pe mama soției, că a călătorit în Imperiul Roman de Apus și vorbește aflu-ent limba locală. Știe și latina vulgară.

Pe mine mă alintă „figa di puttana”. Eu nu știu ce înseamnă asta, da' sună draguț... Adică credeam că „figa” înseamnă „fiică”, da' m-a lămurit un amic de-al meu — ăla care-i zice „titratu” — că e, de fapt, altceva. Tot substantiv și tot de gen feminin.

Da, mă sculă orătania devreme, da' nu tocmai de dimineată, adică, cum să spun — nu chiar înainte de a se lumina de ziuă, ci cu câteva ore mai aproape de prânz. Cam douăzeci fără cinci minute arăta ceasornicu' de pe perete. Noroc de cucurigu' vecinului, că altfel mă trezeam pe înserat.

El (adică vecinu', și mai puțin găina) s-a adaptat bine aici. Se simte ca la el acasă, în Libia. Sau nu, că Libia nu e o țară; e doar femininul lui Liban. Nu mai știu exact care e țara lui de origine, da' sigur e de la țară.

Are și el o feminină, una bipedă și vopsită albastru închis sub ochiul stâng, de umblă așa... semi-nudistă prin curte și se pârlește la soare. Mai are și patrupele africanu' ăsta, adică alte găini (în afară de aia care cântă cucurigu), pui, rațe, boboci, găscuțe și puicuțe.

Puicuțele e vreo trei la număr și nu stă în țarc, că e și ele bipede. Ele se înrudește cu cealaltă, vopsită albastru sub ochiul stâng, deja menționată mai sus.

TALENTELE MELE (doar unele dintre ele)

Spun că galițele alealalte decât puicuțele e patrupede pentru că ele aparține regnului animal, care are patru picioare, chiar dacă găinile are numai două. Să nu crezi că nu știu diferența dintre doi, patru și două.

Știu că sunt tare și la artimetică și, la fel, la științele adiacente și aferente artimeticii. De exemplu, știu că doi la puterea pătrată e tot patru, adică doi de patru ori.

Patru vine de la pătrat care e un fel de triunghi cu patru laturi paralelograme, adică laturi care nu se întâlneste niciodată între ele, decât două câte două, din când în când.

Patrulaterul are și el tot patru laturi și e sinonim cu dreptunghiul, care e drept. A nu se confunda cu cercul, care e tot o figură trigonometrică, da' se cheamă cerc pentru că are laturile rotunde. Și toată figura, adică cercul întreg, are o formă rotundă. Așa, ca planeta noastră Terra sau ca mingea de rugby, de exemplu.

Patrulaterul e folosit frecvent și în geografie. De exemplu, regiunea aia românească din sudul Dobrogei care, având populație majoritară turco-tătară, a fost confiscată pe nedrept de la noi și înmănată cadou și gratis Bulgariei.

Triunghiurile, la rândul lor, poate fi isoscele, ecuatoriale și neregulate, când nicio latură nu se aseamănă cu alta. Laturile poate fi ipoteze sau capete, depinzând de cât sunt de lungi și de late.

Triunghiurile ecuatoriale e alea care are mai multe laturi egale între ele comparat cu cele isoscele, care are numai două laturi.

Revenind la cerc, ăsta are mai multe grade și unghiuri. Adică, mai multe decât triunghiul, la care numărul grade-lor și al unghiurilor depinde de... cum să spun... Ele variază în funcție de cum e triunghiul. Dacă e neregulat, poate să aibă mai multe.

Așa deci... Tot la artimetică mai e și fracțiunile, care poate și ele să fie regulate și neregulate. Când e regulate și depinzând de circumstanțe, fracțiunile poate degenera în in-fracțiuni. Dacă e neregulate, înseamnă că e discriminare, care e tot infracțiune. În acest caz, infractorii sunt ne-regulatorii. Aici acuzația e că DE CE NU?

Fracțiunile astea e compuse din două sau mai multe dimensiuni suprapuse, adică puse una peste alta. Cel de deasupra se cheamă „numitor“, pentru că numește care din alea de dedesubt se împarte cel mai bine. Cea de dedesubt e „numărătoarea“, care, după cum îi spune și numele, numără de câte ori intră cel de deasupra în cea de dedesubt. Intrările astea poate fi întregi sau parțiale, depinzând de cât de mare e numitorul.

Numerele care formează fracțiile poate fi ordinare sau cardinale. Numerele cardinale e altceva decât vicarii aia de la Roma care e un fel de aghiotanți ai Papei și se cheamă „cardinali“. La fel, „vicarii“ nu trebuie confundați cu „văcarii“.

Înapoi la numerele care formează fracțiile – acestea nu e numai întregi sau parțiale, ci mai poate fi și binare, decimale sau perene, raționale sau infinite – atunci când are foarte multe zerouri. Cele întregi, când are mai multe zerouri după virgulă, înseamnă că nu mai contează câte are. Iar cele care are zerourile dedesubt, înseamnă că nu se împarte la nimeni, deci e infinite și e mai mari decât fracțiile care se împarte.

În sfârșit, tot la domeniul ăsta al lui Grigore Moisil mai e și funcțiile. Cele mai importante era odată la noi în țară funcțiile de partid și de stat. De la „stat” vine și „statistica” – o altă funcție a aritmeticii, care numără câți funcționari e în aparatul de stat. E tare mulți din ăștia. Ce face ei, nu se știe. Nimeni nu știe. Nici măcar ei nu știe, că e secret de stat.

*

Înapoi la vecin, are libianul și o pisică, „pussy” – cum se zice aici, la noi, unde vorbim limba anglo-bretonă, și, pe deasupra, o capră.

Uite, fiindcă veni vorba, îmi spuse ăsta titratu' în limbi că „pussy” în engleză e tot aia cu „figa” în italiană. Da' mie parcă nu-mi vine să cred că pe mine m-ar asemui Doamna Venera cu un pisol.

Când vorbeam de capră, nu la femela vecinului mă refeream și nici la o oarecare postură care se practică în... cum să zic, în... intimitate, da' nu neapărat în intimitate de doi, ci poate fi și în intimitate de grup, în... anumite grupuri sociale.

Nu. Voiam să zic chiar capră de aia adevărată de Taliban, cu cornițe în frunte și cu membre multiple. Are și codiță capra, acolo unde... behăie. Și mehăie când vorbește.

Mai are și niște pigmei ăsta de peste gard. Termenu' ăsta de pigmei își are originea în limba engleză. Nu-mi amintesc dacă am menționat din modestia ce mă caracterizează că cunosc destul de tare și limba engleză. Știu că la ei la porci se cheamă „pig”. Deduc, deci, că „pigmei” e „purcei”.

Și Pygmalion tot de la pig vine. Țăsta e gogomanu' ăla din mitologia antică care sculpta așa frumos de s-a înamorat Adonis de el. Adonis sau Narcisus? Nu mai știu exact, da' cred că era unul din ei. Sau, poate, amândoi. Sau, poate, niciunu' dintre ei.

Revenind la pigmei, am spus deja că la botanică sunt valabil. Ca să nu încurc științele astea naturiste, fac o asociație de idei și așa îmi amintesc că botanica se ocupă cu studiul viețuitoarelor care posedă bot. Sau care poartă botniță.

Stai, că sună telefonul, să văd cine-o fi. Da, trebuia să-mi închipui; era chiar mama-soacră, nerăbdătoare să-i dau vești „fresh” despre fiica dumneaei, care se voiajează acum pe plaiurile natale, unde, de altfel, s-a născut însăși Doamna Venera.

Vezi cu câtă abilitate combin și eu limbajul natal cu alte dialecte? Ai observat cum am zis „fresh” când a venit vorba de „news”?

Pentru cei mai puțini dibaci ca mine, precizez că „news” în engleză înseamnă „Ce mai e nou la voi în comună, bă', Vasile?” în limba noastră comună. Sau, mai pe scurt și la obiect, „news” e „bârfă”.

În sfârșit, m-a expediat destul de rapid mama Venera și am fost oarecum ușurat că, drept să spun, având dumneaei vocea atât de turbulentă, mi-a produs vibrații acustice